

Eloolvassa ezt az evangéliumi részt, egyértelműen megállapítható, hogy az első rész, ill. az utolsó két vers között tökéletes az ellentmondás. Az ember első gondolata ilyenkor: „utólagos betoldás”. Megnéztem G. Bandi kommentjeit, azután elkezdtem leírni a bennem kialakult gondolatokat.

... „*hányszor kell megbocsátanunk, talán hétszer*” kérdezi Péter Jézus elismerésére vágyva, hisz kérdésében (a számot illetően) a korabeli zsidó felfogás dupláját fogalmazza meg. Jézus válasza: „*hetvenszer hétszer*”. Vagyis az ember számára lehetetlent fogalmazza meg Jézust.

Az ilyen és hasonló esetekre alakítottuk ki a 70-es években a „céltörvény” kifejezést (azaz lehet, hogy nem leszek képes megvalósítani, de a céloom egyértelműen és feltétel nélkül ez kell, legyen).

Egy példabeszédet mond el Jézus.

A király számadásra hívja alattvalóit. Elébe hozzák egyik adósát, akinek adóssága meghaladja Nagy Heródes éves bevételének tízszeresét. Ennek visszafizetése gyakorlatilag lehetetlen. Ha nem tud fizetni, büntetésként egész családjának, összes vagyonának eladása vár rá. A szolga a király lába elé veti magát, és könyörögve, kétségbeesésében a lehetetlenre tesz ígéretet, azaz, hogy visszafizeti adósságát. A király szíve megesik rajta, megkönyörül, és elengedi összes tartozását.

Amikor ez a szolga kimegy, találkozik egyik szolgatársával, aki neki tartozik. Jóllehet elenyészően kicsi összegről van szó, és hiába minden kérélem, esengés, rimánkodás, ő mégsem könyörül meg rajta, hanem börtönbe vetteti.

Tudomást szerezve erről a király magához rendeli az első szolgát, és szomorúan teszi fel neki a kérdést: „*Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, ahogyan én is megkönyörültem rajtad?*”

A határtalanul megbocsátó és csak szeretni tudó Atya képét állítja mintaként elénk Jézus. A mennyei Atya végtelen irgalmassága minden gyengeségünk, tévedésünk, botlásunk, önzésünk megbocsátására ad reményt.

Önvizsgáló kérdések.

Kinek tudok megbocsátani? Családomnak, barátomnak, testvéremnek, felebarátomnak, ellenségemnek?

Képes vagyok-e megbocsátani önmagamnak, ami olykor talán a legnehezebb?

Képes vagyok-e az igazságosság, és könyörület közül mindig a könyörület mellett dönteni?

Kapcsolataimban van-e olyan ember-társam, akivel kerülöm az érintkezést, találkozást („allergia”)?

Szelídítem-e szívemet a korlátlan, kivételt nem ismerő megbocsátás felé?

Néhány gondolatébresztő szempont a megbocsátás folyamatának átgondolásához.

1. *A megbocsátásnak nem föltétlen föltétele (bár nagyon segíti természetesen), hogy bocsánatot kérjenek tőlem (hisz bennem szakadt meg átmenetileg a szeretni tudás/akarás a sértő irányában).*
2. *„Nem tudok megbocsátani” legtöbbször azt jelenti: nem akarok megbocsátani. „Nem tudok még megbocsátani” már elfogadhatóbb. Oka: a sérülésem még nagyon fáj, szükségem van gyógyulásra.*
3. *A megbocsátás felé lépésünket nagyon segíti, ha meg tudjuk fogalmazni: „valami közös van bennünk” még ebben a sértett állapotban is (emberi mivoltunk...)*
4. *A tettes valamikor áldozat volt. Korábbi sérülése miatt is válhatott ilyen bántóvá. Természetesen ez nem menti fel őt, de nekem segítség lehet a másképp szemlélődésben.*
5. *A megbocsátás folyamatának elkezdése kikezdi a bántás pillanatában kialakuló ösztönös igazságérzetünket!*

Bóta Tibor, Budapest